

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **Denní centrum Žirafa, z.s.**, se sídlem Gagarinova 506/20, Karlovy Vary, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 22. 6. 2023, čj. MMR-44996/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, čj. 17 A 108/2023-51,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, čj. 17 A 108/2023-51, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně poskytuje sociální služby lidem s fyzickým či mentálním handicapem. Chtěla rozšířit kapacitu nabízených služeb, proto požádala o poskytnutí dotace u žalovaného. Žalovaný jí dotaci ve výši necelých 5 500 000 Kč rozhodnutím ze dne 26. 11. 2020, čj. 66832/2020-55/4 přiznal s tím, že se jedná o dotaci vyplácenou zpětně. Žalobkyně po provedení stavebních prací podala žádost o platbu. Centrum pro regionální rozvoj ČR („Centrum“), které má na starosti správu a kontrolu tohoto typu dotací, provedlo kontrolu vynaložených nákladů a dne 26. 8. 2022 došlo k závěru, že naprostá většina nákladů žalobkyně nebyly způsobilé náklady. Centrum zaslalo skrze informační systém MS2014 + žalobkyni dne 26. 8. 2022 depeši nazvanou Informace o nevyplacení části dotace. Vyplatilo jí pouze 103 000 Kč.

[2] Pro tento rozsudek Nejvyššího správního soudu není podstatné, jaké byly důvody neproplacení celé dotace, ale spíše konkrétní procesní kroky žalobkyně a Centra. Ve věci jde

totiž o to, zda žalobkyně podala včas námitky proti výsledkům kontroly, respektive zda včas požádala o prominutí zmeškání lhůty pro podání námitek.

[3] Žalobkyně kontaktovala ředitele odboru řídicího orgánu IROP organizovaného v rámci žalovaného dopisem ze dne 1. 11. 2022 (který dopis předal Centru) a požádala jej o osobní schůzku, jelikož chtěla slyšet důvody neuznání nákladů na opravy a rozšíření jejich kapacit. V dopise uvedla, že o rozhodnutí o uznatelných nákladech se dozvěděla „v průběhu září“. Žalobkyně se s úředníky z Centra sešla 23. 11. 2022. V tento den se s obsahem Informace o nevyplacení části dotace seznámila přímo sama žalobkyně. Následně dne 2. 12. 2022 žalobkyně zaslala další dopis řediteli odboru řídicího orgánu IROP, ve kterém vysvětlovala, že dotaci pro ni spravovala společnost ABRI s.r.o., která jediná měla k přístup do informačního systému MS2014+ a která žalobkyni o doručené depeši nijak neinformovala. Uvedla také, že se tuto informaci dozvěděla až na ústním jednání s Centrem.

[4] Následně (9. 12. 2022) ještě žalobkyně Centru zaslala dokument nazvaný *Námitky/mimořádný opravný prostředek proti výsledku administrativního ověření Žádosti o platbu obsaženému v Informacích o nevyplacení části dotace*. Centrum dne 15. 12. 2022 žalobkyni vyzvalo k doplnění důvodů této žádosti. Upozornilo žalobkyni na to, že její podání vyhodnotilo jako žádost o prominutí zmeškání ve smyslu § 41 správního řádu, jelikož lhůta pro podání námitek již marně uplynula 15 dní po doručení depeše v systému MS2014+. Centrum uvedlo, že bylo možné podat pouze mimořádný opravný prostředek o kterém bude rozhodovat poskytovatel dotace, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj a současně, že je nutné podání žalobkyně řádně odůvodnit a případně podložit důkazy. Centrum žalobkyni vysvětlilo, že je třeba odůvodnit zmeškání lhůty, nikoli samotné námitky proti výsledku kontroly a také, že je připraveno spolupracovat v případném řešení situace vůči společnosti ABRI. Žalobkyně měla do 10. 1. 2023 lhůtu na doplnění svého podání. Žalobkyně tak učinila a dne 10. 1. 2023 žádost o prominutí zmeškání lhůty odůvodnila.

[5] Centrum dne 17. 3. 2023 postoupilo tuto žádost žalovanému. Ten vydal rozhodnutí ze dne 20. 3. 2023, čj. MMR-22078/2023-26, kterým žádost o prominutí zmeškání lhůty zamítl. Dospěl k závěru, že překážkou provedení úkonu nebyly závažné důvody, které by nastaly bez zavinění žalobkyně. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem, ten ale ministr pro místní rozvoj v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu u Městského soudu v Praze.

II. Rozhodnutí městského soudu

[6] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Předně uvedl, že částí námitek se nebude zabývat, jelikož jsou mimoběžné a netýkají se předmětu řízení, kterým je pouze vyhodnocení podání žalobkyně ze dne 9. 12. 2022 jako žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Za takovou námitku považoval městský i tvrzení žalobkyně, že již dopis ze dne 1. 11. 2022 byl prvotním podáním ve věci a podání ze dne 9. 12. 2022 je jen jeho doplnění. Městský soud zdůraznil, že pokud se žalobkyně chtěla posouzení svých přechozích podání bránit, mohla se případně bránit nečinností či zásahovou žalobou. Dodal, že žalovaný vyhodnotil uvedené podání jako žádost o prominutí zmeškání lhůty a toto zjištění žalobkyně ani v rámci odvolání nerozporovala.

pokračování

[7] Žalobkyně byla se spisem seznámena nejen na osobní schůzce v Centru, ale také byl celý spis uložen v informačním systému MS 2014+, do kterého má pověřená osoba žalobkyně přístup. Podle dotačních podmínek byl právě tento informační systém hlavním komunikačním kanálem. Městský soud dále považoval kontrolu žádosti o platbu za běžnou kontrolu v rámci dotačního řízení, nebyla ničím speciální. Proto mohl žalovaný doručovat společnosti ABRI, která měla právě tyto úkony pro žalobkyni vyřizovat jak na základě plné moci, tak na základě příkazní smlouvy. Nejednalo se o zvláštní veřejnosprávní kontrolu, na kterou se jako jedinou nevztahovala plná moc a příkazní smlouva. Žalovaný tedy zvolil vhodný způsob komunikace s žalobkyní. Bylo v pořádku, že depeši v systému MS 2014+ vyzvedla paní J. Š., jelikož byla pověřenou osobou. Městský soud zjistil, že pouze došlo ke změně jejího příjmení od udělení plné moci a tato změna ještě nebyla v systému MS 2014+ reflektována.

[8] Co se týká samotného prominutí zmeškání lhůty, městský soud připomenul, že existují zákonné podmínky, které musí být všechny splněny. Žádost o prominutí musela žalobkyně podat do 15 dnů od chvíle, co překážka, která úkonu bránila, pominula. Tato překážka musela být objektivní a závažná. Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že špatnou komunikaci ze strany společnosti ABRI nelze považovat za takový objektivní důvod. Žalobkyně se sama rozhodla s touto společností uzavřít soukromoprávní vztah a učinila z ní administrátora dotace. Bylo na žalobkyni, jak si správu dotace obstará a to, že společnosti ABRI jí nepředávala řádně všechny informace není skutečnost, kterou může vyřešit žalovaný pomocí navrácení v předešlý stav. Žalobkyně by měla věc řešit soukromoprávní cestou.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) nyní projednávanou kasační stížnost. V ní nejprve obšírně shrnuje skutkový stav a poté představuje tři kasační námitky. První z nich se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; druhá nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; a třetí jiné vady řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[10] V *první* kasační námitce **stěžovatelka** namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů v části o povaze kontroly, kterou u ní Centrum provádělo. Stěžovatelka se v žalobě rozsáhle věnovala tomu, proč se jednalo o veřejnosprávní kontrolu podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, a nabídla k tomu také pádné právní argumenty. Městský soud se však této otázce věnoval pouze v bodě 39 napadeného rozsudku, ve kterém vůbec neříká, proč se domnívá, že se jednalo o běžnou kontrolu. Neuvedl ani, o jaké právní předpisy svůj závěr opírá. Stejně tak městský soud nedostatečně reagoval na námitku, podle které Centrum zvolilo nevhodný způsob komunikace výsledku kontroly.

[11] V *druhé* kasační námitce tvrdí, že se městský soud nevypořádal s právními otázkami. Jelikož považuje odůvodnění městského soudu primárně za nepřezkoumatelné, částečně se její námitky překrývají s těmi žalobními. Městský soud se nevypořádal s tím, zda je kontrola žádosti o platbu veřejnosprávní kontrolou podle zákona č. 320/2001 Sb. o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), a tudíž měl

žalovaný komunikovat přímo se stěžovatelkou. Žalovaný také nedal stěžovatelce podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) možnost uplatnit před vydáním opatření námitky. Dotační řízení je upraveno v rozpočtových pravidlech; ta v § 1 znají jediný kontrolní postup, a to finanční kontrolu. Jelikož rozpočtová pravidla sama neobsahují podrobnou úpravu, v § 39 se odkazuje na zákon o finanční kontrole; stejně tak § 14q rozpočtových pravidlech podpůrně odkazuje na správní řád. Současně § 13 zákona o finanční kontrole podpůrně odkazuje na zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád); nakonec kontrolní řád opět odkazuje v § 1 a § 28 taktéž na správní řád. Podle stěžovatelky je tedy proběhlá kontrola žádosti o platbu finanční kontrolou na základě § 39 rozpočtových pravidel ve spojení s § 11 odst. 1 a 2 zákona o finanční kontrole. To je veřejnosprávní kontrola a pro takové úkony společnost ABRI nebyla zmocněna; naopak byly v plné moci výslovně vypuštěny. Nakonec žalovaný stěžovatelku o výsledku kontroly a o tom, že podstatná část dotace jí nebude vyplacena, pouze informoval a nedal jí možnost se k těmto závěrům vyjádřit; to udělal v rozporu s metodickým pokynem Ministerstva financí. Svůj závěr ani řádně neodůvodnil. I když se totiž fakticky jednalo o opatření přijaté podle § 14e rozpočtových pravidel, bylo vydáno jen formou informace o kontrole žádosti o platby bez bližšího vysvětlení. Stěžovatelka tedy nemohla uplatnit námitky před vydáním (odůvodněného) opatření o nevyplacení dotace. Opatření podle § 14e rozpočtových pravidel je nicméně velký zásah do legitimního očekávání do práv příjemce dotace, a proto musí mít možnost na něj reagovat. I z toho důvodu je nutné tak zásadní věc, kterou žalovaný nazývá pouze „administrativním ověřením žádosti o platbu“, což je ale pojem, který žádný právní předpis nezná, za veřejnosprávní kontrolu. Informace stěžovatelce navíc byly doručeny zjevně nevhodným způsobem, jelikož bylo nutné je složitě hledat v informačním systému podle nepřesných pokynů a nebyly přímo přiloženy k depeši. Všechny tyto skutečnosti měl žalovaný vzít v potaz jako závažné důvody a vyhovět žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání námitek.

[12] Ke *třetí* kasační námitce stěžovatelka uvádí, že závěr žalovaného a následně i městského soudu, podle kterého jí byla depeše s výsledkem kontroly žádosti o platbu doručena 26. 8. 2022, nemá oporu ve správním spise. Ze spisu naopak plyne, že tímto způsobem byla depeše zpřístupněna pouze zástupkyni stěžovatelky, která ale neměla oprávnění za ni v této věci jednat. Navíc samotná depeše neobsahovala výsledek kontroly, ale ten bylo nutné v systému MS 2014+ složitě vyhledávat. Stěžovatelce byla tato informace sdělena až na osobním setkání 23. 11. 2022 a reagovala na ni již dopisem dne 2. 12. 2022, nikoli až námitkami ze dne 9. 12. 2022, jak chybně uvádí žalovaný.

[13] **Žalovaný** nejprve upozorňuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje, co již jinými slovy uvedla v odvolání a také v žalobě. Proto i jeho reakce je obdobná jako v jeho rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. K otázce toho, zda se jednalo o veřejnosprávní kontrolu se plně ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Kontrola žádosti o platbu prováděná formou administrativního ověření je v souladu s § 3 kontrolního řádu jako jedna z dílčích kontrol v rámci dotačního řízení a na jejím základě je pak přijato opatření podle § 14e rozpočtových pravidel. Příjemce má pak možnost proti tomuto opatření podat podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel námitky, není tedy ochuzen o právo se k výsledku vyjádřit. Provádění veřejnosprávní kontroly by bylo nadbytečné. Doručování skrze informační systém MS2014+ je v souladu s §17e odst. 2 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje a s Podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace. Informace o postupu během

pokračování

administrativní kontroly a po ní si stěžovatelka taktéž mohla přečíst v Obecných pravidlech pro žadatele a příjemce IROP, která jsou pro žadatele závazná. Těmito pravidly je opět upraveno i doručování skrze systém MS2014+. Stěžovatelka si problematických výdajů musela být vědoma nejpozději v červnu 2022, kdy s ní Centrum i skrze společnost ABRI možné problémy řešilo a společnost i stěžovatelka komunikovala s ním. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že bylo nutné text samotného opatření o nepřiznání části dotace v systému složitě hledat. V depeši bylo výslovně uvedeno, kde lze odůvodnění najít a jak se k němu dostat. Tento postup je taktéž v souladu s podmínkami poskytování dotace, žalovaný tímto způsobem postupuje ve všech ostatních dotacích a nikdy nenaznamenal žádné problémy. Stěžovatelka ani nemohla mít legitimní očekávání, že jí bude dotace celá bez obtíží proplacena, protože za dodržení všech dotačních podmínek je nakonec vždy zodpovědný její příjemce a stěžovatelce ani přes již provedené kontroly nebylo poskytnuto žádné konkrétní ujištění.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zjistil, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tuto námitku navíc i sama stěžovatelka vznesla, kasační stížnost je tedy důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími právě na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud je napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný.

[16] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Městský soud může ve svém odůvodnění odkázat na přezkoumávané rozhodnutí správních orgánů, resp. se s jejich odůvodněním ztotožnit. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (viz například rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86; ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS; nebo ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). Současně může být rozsudek městského soudu stručný, na čemž v obecné rovině *„není nic špatného. Naopak stručnost přispívá k efektivitě a rychlosti soudního rozhodování. Stručnost však nemůže být na újmu řádnému vypořádání podstaty žalobní argumentace“* (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, čj. 8 Afs 273/2023-52, bod 42).

[17] Podle konstantní judikatury pak není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009

vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).

[18] Městský soud se otázkou toho, jakou přesně povahu měla kontrola žádosti o platbu, věnuje v bodě 39 napadeného rozsudku. V něm však pouze uvádí, že „*kontrola, která u žalobce proběhla, byla běžnou dílčí kontrolou v rámci dotačního řízení*“. Dále již městský soud pokračuje závěrem o tom, že proto byla pro komunikaci s poskytovatelem dotace zmocněna společnost ABRI.

[19] Takové odůvodnění ale nemůže být v žádném případě dostatečné nejen s ohledem na obsah i rozsah související žalobní argumentace stěžovatelky, ale i vzhledem k tomu, jak stěžejní byla otázka povahy prováděné kontroly pro vyřešení daného případu. Již ze správního spisu vyplývá, že plnou moc stěžovatelka udělila společnosti ABRI pro řadu výslovně zmíněných úkonů, mezi nimi i „*Jednání a komunikace s kontrolními orgány (nevztahuje se na procesní úkony při veřejnosprávních kontrolách)*“. Stěžovatelka v žalobě poukazovala na komplikovanou právní úpravu a na propojení několika právních předpisů týkajících se kontrol při poskytování dotace – operovala se zákonem o rozpočtových pravidlech, zákonem o finanční kontrole i kontrolním řádem. Poukazovala také na metodický pokyn Ministerstva financí, včetně vysvětlení jeho právní závaznosti, který má svědčit pro její výklad – tedy že kontrola žádosti o platbu je veřejnosprávní kontrolou. Městský soud nicméně žádným způsobem nevysvětlil, proč se jedná jen o *běžnou kontrolu*. Z napadeného rozsudku není možné zjistit ani to, co se touto běžnou kontrolou myslí. Vzhledem k tomu, že i samotný zákon o rozpočtových pravidlech se pro účely kontroly odkazuje na další zákony, není ze strohého textu napadeného rozsudku možné dovodit, který přesně zákonný režim *běžné kontroly* měl městský soud na mysli. Městský soud tedy nijak neodůvodňuje, jak ke svému závěru dospěl, ale spíše ho bez dalšího konstatuje.

[20] Pro vyřešení celého sporu je nicméně klíčové, v jakém právním režimu kontrola žádosti o platbu probíhala. Od toho se totiž odvíjí to, zda měla společnost ABRI zmocnění pro zastupování stěžovatelky právě pro takové úkony. Pokud by společnost ABRI takové zmocnění neměla, bylo by nutné se zabývat tím, kdy se skutečně sama stěžovatelka mohla s obsahem výsledku kontroly žádosti o platbu seznámit a kdy jí uplynula lhůta pro podání námitek podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný vyšel i z toho, že i kdyby se stěžovatelka o rozhodných skutečnostech (možnosti podat námitek) dozvěděla až na schůzce s Centrem, pak by stejně žádost o zmeškání úkonu podala den po uplynutí zákonné lhůty (str. 3 rozhodnutí žalovaného). Přestože městský soud tento závěr žalovaného reprodukuje i v odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho bod 43), v rámci samotného svého posouzení pouze vyslovil, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, že závažným důvodem pro prominutí lhůty nemůže být liknavost administrátora projektu (viz bod 45 rozsudku). Závěry žalovaného odvíjející se od seznámení se stěžovatelky s rozhodnými skutečnostmi až na schůzce s Centrem však městský soud nijak (ani nepřímou) nepřevzal ani na ně neodkazuje.

pokračování

[21] Stejně tak je nepřezkoumatelný závěr městského soudu, podle něhož předmětem daného řízení bylo pouze podání stěžovatelky z 9. 12. 2022 a jeho posouzení jako žádosti o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu. Městský soud uzavřel, že stěžovatelka v rozkladu před žalovaným nenamítala, že měly správní orgány vzít v potaz již její dřívější podání z 2. 12. 2022, proto ani soud nemůže svůj přezkum na tento předchozí dopis „rozšířit“. Stěžovatelka se proti nečinnosti či případnému zásahu žalovaného měla bránit samostatnou žalobou, pokud na její podání z 2. 12. 2022 nereagoval (bod 37 napadeného rozsudku).

[22] Samotné východisko městského soudu, podle něhož stěžovatelka již nemohla tento argument vznést, jelikož jej neuplatnila před správními orgány, je nesprávné. Z ustálené judikatury vyplývá, že žalobce může (až) v žalobě uplatnit všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Tedy i důvody, které neuplatnil v řízení o rozkladu, ač tak učinit mohl (usnesení rozšířeného senátu NSS z 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS; rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2024, 8 As 277/2021-66, bod 42). Vzhledem k tomu, že tak stěžovatelka v nyní projednávané věci učinila (v žalobě uplatnila i důvody, které neuplatnila v podaném rozkladu), musel se s těmito „novými“ důvody městský soud věcně vypořádat. Namísto toho ale městský soud nepřiléhavě stěžovatelku pouze odkázal na jiné typy řízení před správními soudy. Takový odkaz ale nebyl správný – všechna odkazovaná podání stěžovatelky se týkala stejné problematiky, a to výsledku administrativní kontroly. Stěžovatelka je navíc činila v blízké časové souslednosti a z jejich obsahu je zřejmé, že se vždy týkala stejné otázky – výsledku provedené kontroly a důvodům, proč o ní stěžovatelka nevěděla. Pokud se stěžovatelka v průběhu správního řízení dozvěděla, že její podání bylo vyhodnoceno jako žádost o prominutí zmeškání lhůty, nic jí nebránilo v tom, aby se pak před městským soudem snažila tento závěr vyvrátit a odkázat se i na svá předchozí, časově i věcně související podání. Městský soud tedy měl na tyto žalobní body stěžovatelky reagovat a dostatečným způsobem se s nimi vypořádat. V poslední části odůvodnění rozsudku týkající se opožděnosti podání námitek po 16 dnech navíc městský soud nejen, že neuvádí vlastní úvahu, ale ani se neodkazuje a neztotožňuje se závěrem žalovaného. Jak již bylo zmíněno výše, v bodě 43 napadeného rozsudku městský soud pouze rekapituluje, co žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí uvedl a žádným způsobem už neuvádí, zda s jeho názorem souhlasí nebo jaký jiný význam má jeho uvedení v samotném posouzení žaloby. Ani tato část proto nesplňuje ani minimální požadavky na přezkoumatelnost rozsudku (viz bod [16] výše), jelikož z ní není možné zjistit, ani s přihlédnutím k možné stručnosti vypořádání žalobní argumentace, jak městský soud se závěrem žalovaného vlastně naložil a co z něho případně dovozuje pro svůj vlastní závěr.

[23] Městský soud se tedy bude muset v dalším řízení uvedenými otázkami řádně zabývat. Z jeho odůvodnění bude muset být zřejmé, které závěry žalovaného vzal za své (převzal) a co z toho případně plyne pro jeho posouzení věci. Vedle toho na něm také bude, aby řádně reagoval na uplatněné žalobní námítky. Bude tedy muset mimo jiné vyjasnit, o jaký druh kontroly se u stěžovatelky jednalo a zda nešlo o kontrolu veřejnosprávní. Od takového posouzení se pak odvíjí další případné úvahy o včasnosti či opožděnosti dalších podání stěžovatelky a jejich povaze i procesnímu významu.

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud posoudil rozsudek městského soudu jako nepřezkoumatelný, nezabýval se dále námitkami stěžovatelky ohledně jeho nezákonnosti. Nejvyšší správní soud se může zabývat zákonností napadeného rozsudku jen v té míře, ve

které tomu nebrání jeho nepřezkoumatelnost. V nynějším případě se ovšem námitky nepřezkoumatelnosti i nezákonnosti týkají stejných částí napadeného rozsudku. Bylo by tak předčasné, aby Nejvyšší správní soud předjímal, jaký právní názor městský soud v dalším řízení zaujme.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Zrušil proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu